

אש. תא חזי, פד ברא קדשא ברין הוא
עלמא, אתקין ליה שבעה סמכין על מה
דקיימא, וכלהו סמכין קיימי בחד סמכא
יחידאי, והא אוקמוה. דכתיב, (משלי ט) חכמות
בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה. ואלין
פלהו אינון קיימי בחד דרגא מנייהו דאקרי
(משלי י) צדיק יסוד עולם.

ועלמא פד אתברי, מההוא אתר אתברי.
דאיהו שכלולא דעלמא, ותקונוי.
דאיהו חד נקודה דעלמא, ואמצעייתא דכלא.
ומאן איהו, ציון. דכתיב, (תהלים ג) מזמור
לאסף אל אלהים יי דבר ויקרא ארץ ממזרח
שמע עד מבאו. ומאן אתר, מציון, דכתיב
מציון מכלל יפי אלהים הופיע. מההוא אתר
דאיהו סטרא דשכלולא דמהימנותא
שלימתא כדקא יאות (והשתא עי' קמא א כי שם מקומו)
ישראל אתתקפו ביה ברוי דפקודי דאורייתא בגין דכל יומא ויומא אתתקפו
בר נש בציצית דאתעטפו ביה). וציון תקיפו ונקודה דכל
עלמא, ומההוא אתר אשתכלל כל עלמא
ואתעביד, ומגויה כל עלמא אתון.

והא חזי, וירעם בשמים יי ועליון יתן קולו
וגו', פיון דאמר וירעם בשמים יי,
אמאי כתיב ועליון יתן קולו. הא (ס"א אלא) הכא
רזא דמהימנותא, (ועל מה, ס"א עלמא) דאמינא
דציון איהו שכלולא ושפירו דעלמא, ועלמא
מניה אתון. בגין דתרין דרגין אינון ואינון
חד, אינון ציון וירושלם. דא דינא ודא
רחמי, ותרוייהו חד, מהכא דינא ומהכא
רחמי.

מעילא לעילא נפקא קול דאשתמע, לבתר
דההוא קול נפקא ואשתמע, פדין
נפקי דינין וארחי דדינא, ורחמי נפקין
ומתפרשן מתפון. וירעם בשמים יי, דא בי

כשפרא הקדוש ברוך הוא את
העולם, התקין לו שבעה
עמודים על מה שעומד, וכל
העמודים עומדים בעמוד אחד
יחיד, והרי פרושה שכתוב (משלי
ט) חכמות בנתה ביתה חצבה
עמודיה שבעה, וכל אלה הם
עומדים בדרגה אחת מהם
שנקראת (שם י) צדיק יסוד עולם.
וכשנברא העולם, נברא מאותו
המקום שהוא השלמות של
העולם ותקונו, שהוא נקדה
אחת של העולם והאמצע של
הכל, ומי הוא? ציון, שכתוב
(תהלים ג) מזמור לאסף אל אלהים
ה' דבר ויקרא ארץ ממזרח שמע
עד מבאו. ומאיזה מקום? מציון,
שכתוב מציון מכלל יפי אלהים
הופיע. מאותו המקום שהוא צד
השלמות של האמונה השלמה
כראוי [וכעת ישראל החוקר בו בסודות המצוות
של התורה, משום שכל יום יום מחזיק אדם
בציצית שמתעטף בה], וציון החזק
והנקדה של כל העולם,
ומהמקום ההוא נתקן כל העולם
ונעשה, ומתוכו נזון כל העולם.
ובא וראה, וירעם בשמים ה'
ועליון יתן קולו וגו'. פיון שאמר
וירעם בשמים ה', למה כתוב
ועליון יתן קולו? הגה (ס"א אלא)
כאן סוד האמונה [על מה עולם]
שאמרנו שציון היא השלמות
והיפי של העולם, והעולם נזון
ממנו, משום ששתי דרגות הן,
והן אחת, הם ציון וירושלם, זה
דין וזה רחמים, ושניהם אחד,
מכאן דין ומכאן רחמים.

ממעלה למעלה יוצא קול
שנשמע. לאחר שאותו הקול
יוצא ונשמע, אז יוצאים הדינים
ודרכי הדין, והרחמים יוצאים
ונפרדים משם. וירעם בשמים
ה', זה בית הדין ברחמים.
ועליון, אף על גב שאינו נמצא

ואינו נודע, פִּינּוֹן שֶהקול ההוא יוצא, אִזּוּ נִמְצָא הַפֶּל, דִּין וְרַחֲמִים. זֶהוּ שְׁכֻתוֹב וְעֵלְיוֹן יִתֵּן קוֹלוֹ. פִּינּוֹן שִׁיתֵן קוֹלוֹ, אִזּוּ בְּרַד וּגְחִלֵי אֵשׁ, מֵיָא וְאֵשׁ.

בֵּא רָאָה, בְּשַׁעַה שְׁנוֹלַד יְהוּדָה, מֵהַ כְּתוּב? (בראשית כט) וַתַּעֲמַד מְלֻדָת, מִשּׁוּם שֶׁזֶה הוּא הַיְסוּד הַרְבִּיעִי מֵאוֹתָם הָאַרְבָּעָה שֶׁהֵם הַמְּרַבָּה הָעֵלְיוֹנָה, עֲמוּד אֶחָד מֵאוֹתָם אַרְבָּעָה הַעֲמוּדִים, מֵהַ כְּתוּב בּוֹ? וַיְהִי בַעַת הַהִיא וַיִּרַד יְהוּדָה מֵאֵת אַחֲיוֹ, שֶׁהָיָה מְלַךְ עֲלֵיהֶם. מֵהַ הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁהוֹרִידוֹ אֵת יוֹסֵף לְמִצְרַיִם, כְּמוֹ שְׂאֵמְרָנוּ.

וַיֵּרָא שֵׁם יְהוּדָה בַּת אִישׁ כְּנַעֲנִי, וְכִי כְנַעֲנִי הָיָה? אֲלֵא הִנֵּה פִּרְשׁוּהוּ הַחֲבָרִים. וַתֵּהָרַר וַתֵּלֵד בֵּן וַיִּקְרָא אֵת שְׁמוֹ עֵר. שְׁלֹשָׁה בָנִים הָיוּ לְיְהוּדָה, וְלֹא נִשְׂאָר מֵהֶם רַק אֶחָד, וְזֶה הוּא שְׁלֵה.

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסִי חֲזִיָא הוּוּ אֶזְלֵי בְּאַרְחָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי אֶלְעָזָר, אֲמַאי כְּתִיב בְּכַנּוּי דִּיהוּדָה, בְּקַדְמָאָה וַיִּקְרָא אֵת שְׁמוֹ עֵר, וּבְשֵׁנֵי הָאַחֲרִים כְּתוּב, וַתִּקְרָא אֵת שְׁמוֹ אוֹנָן, וַתִּקְרָא אֵת שְׁמוֹ שְׁלֵה?

אָמַר לוֹ, בֵּא רָאָה, הַפִּרְשָׁה הַזֹּאת הִיא סוּד עֵלְיוֹן, וְהַפֶּל הוּא פְּרָאוּי. וַיִּרַד יְהוּדָה מֵאֵת אַחֲיוֹ, שֶׁהָיָה נִכְסְתָה הַלְּבָנָה וַיִּרְדָּה מִסִּדְרָגָה שֶׁל תְּקוּנָה לְתוֹף דְּרָגָה אַחֲרָת, שֶׁהַתְּחִבָּר בֵּהּ הַנְּחֹשׁ, כְּמוֹ שְׂאֵמְרָנוּ וַיֵּט עַד אִישׁ עַדְלָמִי וַשְׂמוֹ חִירָה.

וַתֵּהָרַר וַתֵּלֵד בֵּן וַיִּקְרָא אֵת שְׁמוֹ עֵר, וְהוּא רַע, וְהַפֶּל אֶחָד, שְׂבָא מִצַּד הַיַּצָּר הָרַע, וּמִשּׁוּם כֶּף כְּתוּב וַיִּקְרָא אֵת שְׁמוֹ וְלֹא כְּתוּב וַיִּקְרָא שְׂמוֹ. בְּיַעֲקֹב כְּתוּב וַיִּקְרָא שְׂמוֹ, שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קָרָא לוֹ יַעֲקֹב, וְכֵאן אֵת - לְרַבּוֹת דְּרָגָה

דִּינָא בְּרַחֲמֵי. וְעֵלְיוֹן, אָף עַל גַּב דְּלָא אֲשַׁתְּפַח וְלֹא אֲתִידַע, פִּינּוֹן דִּיהוּא קוֹל נְפִיק בְּדִין אֲשַׁתְּפַח פְּלָא, דִּינָא וְרַחֲמֵי. הָדָא הוּא דְכְּתִיב וְעֵלְיוֹן יִתֵּן קוֹלוֹ, פִּינּוֹן דִּיתֵן קוֹלוֹ, בְּדִין בְּרַד וּגְחִלֵי אֵשׁ, מֵיָא וְאֵשׁ.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעַתָּא דְאֲתִילִיד יְהוּדָה מֵהַ כְּתִיב, (בראשית כט) וַתַּעֲמַד מְלֻדָת, בְּגִין דְּדָא הוּא יְסוּדָא רְבִיעָאָה מֵאִינוֹן אַרְבַּע דְאִינוֹן רְתִיבָא עֲלָאָה, סְמָכָא חַד מֵאִינוֹן אַרְבַּע סְמָכִין. מֵהַ כְּתִיב בֵּיהּ, וַיְהִי בַעַת הַהִיא וַיִּרַד יְהוּדָה מֵאֵת אַחֲיוֹ, דִּיהוּא מְלַכָּא עֲלֵיהֶוּ. מֵאִי טַעֲמָא, בְּגִין דִּיוֹסֵף נְחֹתוֹ לִיהַ לְמִצְרַיִם בְּדִקְאָמְרָן:

וַיֵּרָא שֵׁם יְהוּדָה בַּת אִישׁ כְּנַעֲנִי. וְכִי כְנַעֲנִי הָוָה, אֲלֵא הָא אוֹקְמוּהַ חֲבָרִיָּא. וַתֵּהָרַר וַתֵּלֵד בֵּן וַיִּקְרָא אֵת שְׁמוֹ עֵר, תֵּלַת בְּנֵין הוּוּ לִיהַ לְיְהוּדָה, וְלֹא אֲשַׁתְּאָרוּ מִנֵּיהֶוּ בַר חַד, וְדָא הוּא שְׁלֵה.

רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי יוֹסִי חֲזִיָא הוּוּ אֶזְלֵי בְּאַרְחָא. אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי אֶלְעָזָר, אֲמַאי כְּתִיב בְּכַנּוּי דִּיהוּדָה, בְּקַדְמָאָה וַיִּקְרָא אֵת שְׁמוֹ עֵר, וּבְתַרְיִן אַחֲרֵינֵין כְּתִיב וַתִּקְרָא אֵת שְׁמוֹ אוֹנָן, וַתִּקְרָא אֵת שְׁמוֹ שְׁלֵה.

אָמַר לִיהַ תָּא חֲזִי, הֵאִי פִּרְשָׁתָא רְזָא עֲלָאָה אִיהוּ, וְכֹלָא אִיהוּ כְּדָקָא חֲזִי. וַיִּרַד יְהוּדָה מֵאֵת אַחֲיוֹ, דִּיהַ אֲתַפְסִיָּא סִיְהָרָא, וְנִחְתַּת מִדְּרָגָא דְתַקְנָא לְגוֹ דְרָגָא אוֹחֲרָא, דְאֲתַחֲבַר בֵּיהַ חֲזִיָּא, כְּמָה דְאֵתָּא אָמַר וַיֵּט עַד אִישׁ עַדְלָמִי וַשְׂמוֹ חִירָה.

וַתֵּהָרַר וַתֵּלֵד בֵּן וַיִּקְרָא אֵת שְׁמוֹ עֵר, וְאִיהוּ רַע, וְכֹלָא חַד, דְאֲתִיָּא מִסְטָרָא דִּיַּצָּר הָרַע. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב וַיִּקְרָא אֵת שְׁמוֹ, וְלֹא כְּתִיב וַיִּקְרָא שְׂמוֹ. (דף קפו ע"ב) בְּיַעֲקֹב כְּתִיב וַיִּקְרָא שְׂמוֹ, דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא קָרָא לִיהַ

יַעֲקֹב. וְהִכָּא אַתְּ לְאַסְגָּאָה דְרַגָּא אַחְרָא
דְּזוּהָמָא דְמִסְאַבָּא אַתְּ לִיד, וְדָא הוּא עַר רַע,
וְכֵלָא חַד.

לְבַתָּר לָא אַתְּבַסֵּם אַתְרָא, עַד דְאַתָּא שְׁלָה
דְהוּה עֲקָרָא דְכֻלְהוּ. מַה כְּתִיב וַיְהִי
עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי יי, כְּתִיב הִכָּא רַע,
וְכְתִיב הָתֵם (בְּרַאשִׁית ח) כִּי יַצֵּר לֵב הָאָדָם רַע
מִנְעֲרָיו, רַע דְאוֹשִׁיד דְמִין, אוֹשִׁיד זְרַעָא עַל
אַרְעָא. וְבִגִין כֶּף וַיִּמְיֵתְהוּ יי. מַה כְּתִיב
בְּתַרְיָה, וַיֹּאמֶר יְהוּדָה לְאוֹנָן בֹּא אֶל אִשְׁתִּי
אַחִידָךְ וַגּוֹ':

וַיֹּאמֶר יְהוּדָה לְאוֹנָן בֹּא אֶל אִשְׁתִּי אַחִידָךְ וַגּוֹ'.
רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח וְאָמַר, (ישעיה מא)

הַעִירוֹתִי מִצְפוֹן וַיֵּאת מִמְזֵרַח שְׁמֵשׁ יִקְרָא
בְּשָׂמִי וַיִּבֹא סַגְנִים כְּמוֹ חֶמֶר וְכִמוֹ יוֹצֵר יִרְמָס
טִיט. תָּא חֲזִי, כְּמַה אֵינּוֹן בְּנֵי נֶשֶׂא טַפְשִׁין
דְּלֹא יִדְעִין וְלֹא מִסְתַּפְּלִין לְמַנְדַּע אַרְחוּי
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּהָא כְּלָהוּ נְיִימִין, דְּלֹא
מַתְעַרֵּי שִׁינְתָּא בְּחוּרֵיהוֹן.

תָּא חֲזִי, קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶד לִיה לְבַר
נֶשׁ, כְּגוֹוְנָא דְלַעֲיָלָא. כֵּלָא אִיהוּ
בְּחֻכְמָתָא. דְּלִית לֶךְ שְׁיִיפָא וְשְׁיִיפָא בְּבַר נֶשׁ
דְּלֹא קִיִּימָא בְּחֻכְמָתָא עֲלָאָה. דְּהָא כִּיּוֹן
דְּאַתְתַּקֵּן כֵּל גּוּפָא בְּשְׁיִיפוּי כְּדָקָא יֵאוּת,
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתַּתֵּף (ג"א אַתְתַּתֵּף) בְּהַדְיָה,
וְאַעֲיֵל בֵּיה נֶשְׁמָתָא קִדְשָׁא. בְּגִין לְאוּלְפָּא
לִיה לְבַר נֶשׁ לְמַהֲךְ בְּאַרְחוּי דְּאוּרִייתָא
וְלְמִיטַר פְּקוּדוּי, בְּגִין דִּיתַתַּקֵּן בַּר נֶשׁ כְּדָקָא
יֵאוּת.

(ס"א וּבְגִין דָּא בְּעוּד) (וּבְגִין ס"א וּבְעוּד) דְּאִית בֵּיה נֶשְׁמָתָא
קִדְשָׁא מִיבְעֵי לִיה לְבַר נֶשׁ לְאַסְגָּאָה
דְּיוֹקְנָא דְּמִלְפָּא עֲלָאָה בְּעֵלְמָא. וְרִזָּא דָּא,
דְּהָא הוּא נְהַר דְּנִגִיד וְנִפְיָא לָא פְּסִקֵּן מִימוּי

אַחְרַת שְׁזַהֲמַת הַטְּמָאָה נוֹלַד,
זֶה הוּא עַר רַע, וְהַכֵּל אַחַד.
אַחַר כֶּף לֹא הִתְבַּסֵּם הַמְּקוֹם עַד
שֶׁבָּא שְׁלָה שְׁהִיָּה הַעֲקָר שֶׁל
כָּלֵם. מַה כְּתוּב? וַיְהִי עַר בְּכוֹר
יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי ה'. כְּתוּב כֹּאן
רַע, וְכְתוּב שֵׁם (בְּרַאשִׁית ח) כִּי יַצֵּר
לֵב הָאָדָם רַע מִנְעֲרָיו. רַע
שְׁשׂוּפָף דְמִים, שׂוּפָף זְרַע עַל
הָאָרֶץ, וּמִשׁוּם כֶּף וַיִּמְתְּהוּ ה'.
מַה כְּתוּב אַחֲרָיו? וַיֹּאמֶר יְהוּדָה
לְאוֹנָן בֹּא אֶל אִשְׁתִּי אַחִידָךְ וַגּוֹ'.
וַיֹּאמֶר יְהוּדָה לְאוֹנָן בֹּא אֶל אִשְׁתִּי
אַחִידָךְ וַגּוֹ'. רַבִּי שְׁמַעוֹן פֶּתַח
וְאָמַר, (ישעיה מא) הַעִירוֹתִי מִצְפוֹן
וַיֵּאת מִמְזֵרַח שְׁמֵשׁ יִקְרָא בְּשָׂמִי
וַיִּבֹא סַגְנִים כְּמוֹ חֶמֶר וְכִמוֹ יוֹצֵר
יִרְמָס טִיט. בֹּא רְאֵה כְּמַה בְּנֵי
אָדָם הֵם טַפְשִׁים שְׂאִין יוֹדְעִים
וְאִין מִסְתַּפְּלִים לְדַעַת דְּבָרֵי
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁהִנֵּה כָּלֵם
לְשָׁנִים, שְׂאִין מַתְעוּרְרִים, וְשִׁנָּה
בְּנִקְבֵי עֵינֵיהֶם.

בֹּא רְאֵה, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
עֲשֵׂה אֶת הָאָדָם כְּמוֹ שְׁלִמְעֵלָה,
הַכֵּל הוּא בְּחֻכְמָה, וְאִין לֶךְ אֵיבָר
וְאֵיבָר בְּאָדָם שְׂאִינוּ עוֹמֵד
בְּחֻכְמָה עֲלִיוֹנָה. שְׁהִי כִּיּוֹן
שְׁנַתְקֵן כֵּל הַגּוּף בְּאֵיבָרֵי כְּרַאוּי,
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשְׁתַּתֵּף (הַתְּחַזֵּק)
עִמּוֹ וְהַכְּנִים בּוֹ נֶשְׁמָה קְדוּשָׁה
כְּדִי לְלַמֵּד אֶת הָאָדָם לְלַכֵּת
בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה וְלִשְׁמַר מִצְוֹתָיו,
כְּדִי שְׂאָדָם יִתַּתַּקֵּן כְּרַאוּי.

(וּמִשׁוּם זֶה) [וּבְעוּד] שְׁיֵשׁ בּוֹ נֶשְׁמָה
קְדוּשָׁה, צְרִיךְ לְאָדָם לְהַגְדִּיל אֶת
דְּמוּת הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן בְּעוֹלָם.
וְסוּד זֶה, שְׁהִי אוֹתוֹ הַנְּהַר
שְׁשׂוּפָע וְיוֹצֵא לֹא פּוֹסְקִים מִימּוֹ
לְעוֹלָמִים, וְעַל זֶה צְרִיךְ לְאָדָם
שֶׁלֹּא יִפְסִיק אֶת הַנְּהַר וְהַמְּקוֹר
שֶׁלוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְהַי"ד רְבוּ לְבָרִית
הַקְּדוּשׁ שְׁחָתוּם בְּבִשְׂרוֹ, שְׁהוּא דְּנִמָּא שֶׁל אוֹתוֹ
הַנְּהַי"ד הַסוּד שֶׁל צְדִיק שְׁמַתְחַבֵּר עִם צְדִיק יַחַד

לשנה אחת:
ב כסלו

וישב - קפו ע"ב

ג' שנים-ש"א: שכא
יט ניסן

לְעֵלְמִין. וְעַל דָּא מִיבְעֵי לִיה לְבַר נָשׁ דְּלָא יַפְסִיק נְהָרָא וּמְקוּרָא דִּילִיה בְּהַאי עֲלָמָא (גליון נה"ר רמז לכונימא קדישא דחתיים בבשריה, דאיהו דונמא דההוא נה"ר הוא דצדיק דאתחבר בצד"ק פחדא לעילא, בגין כך בעי בר נש לתתא לאתחברא באמתיה בקדשה בגין דאתפנה ביה בההוא עלמא). **וְכָל זְמַנָּא דְבַר נָשׁ לֹא יַעֲלַח בְּהַאי עֲלָמָא** (ס"א ועל דא מבעי ליה לבר נש דלא יפסיק נהרא ומקורא דיליה בהאי עלמא, ואי לא קדשא ברין הוא עקר ליה ונטע ליה בכמה זמנין כמלקדמין.

תָּא הַזִּי, מַה כְּתִיב, הַעִירוּתִי מִצְפוֹן וַיָּאֵת. הַעִירוּתִי, דָּא אֲתַעְרוּתָא דְזוּוּגָא דְבַר נָשׁ בְּהַאי עֲלָמָא, דְּאִיהוּ אֲתַעְרוּתָא מִסְטָרָא דְצְפוֹן. וַיָּאֵת, דָּא הִיא נִשְׁמַתָּא קַדִּישָׁא דְאַתְיָא מִלְּעֵילָא, וְקַדְשָׁא בְרִין הוּא מְשַׁדְּר לָהּ מִלְּעֵילָא. אֲתְיָא בְּהַאי עֲלָמָא וְעָאלַת בְּגוּ בְּנֵי נָשָׁא פְּדָקְאֲמָרִין.

מִמְזַרְח שְׁמֶשׁ, דָּא אֲתַר דְּהָהוּא נְהַר דְּנִגִּיד וְנִפְיִק דְּמִתְמָן נִפְקַת נִשְׁמַתָּא וְאַתְנְהִירַת. וַיֵּבֵא סְגָנִים (כמו חמר) **אֵלֶיךָ אֵינֻן חִילִין דְּעֲלָמָא דְאַתְיָין בְּגִין** (ס"א בגו) **הָהוּא אֲתַעְרוּתָא דְנִשְׁמַתִּין. כְּמוֹ חוֹמֵר, כְּגוּוּנָא דְאַתְעַר בַּר נָשׁ בְּגוּפָא.**

דְּהָא בְּגִין דָּא, קַדְשָׁא בְרִין הוּא עֵבִיד זְוּוּגִין וְאַטִּיל נִשְׁמַתִּין בְּעֲלָמָא, וְחִבְרוּתָא אֲשַׁתְּפַח לְעֵילָא וְתַתָּא וּמְקוּרָא דְכֻלָּא הוּא (ס"א **וְהָא בְּרוּךְ. וּבְגִין כֶּף קַדְשָׁא בְרִין הוּא עֵבִיד לִיה לְבַר נָשׁ בְּגִין לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּאַרְחוּי, וְלֹא יַפְסִיק מְקוּרֵיהּ וּמְבוּעָא דִּילִיה לְעֵלְמִין.**

וְכָרְ מָאן דְּפְסִיק מְקוּרֵיהּ, (מתתא ומיבש ליה כביכול כאלו גרים ליה לאתפסקא לעילא, כדון איוב ד) אלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש, הואיל ובר נש אתקם לתתא כדונמא דלעילא, מאן דמקוריה ומיש מלמעבד פירין, כגון דין דלא בעא למותב איתתא, או נסוב לה דאשתדל ולא יביל, אלו דתרין חפכין אינון דא מדיא, (או ס"א ההוא) דמיש מלמעבד פירין, לית ליה תקנה לעולם.

למעלה. משום כך צריך אדם למטה להתחבר עם אשתו בקדשה כדי שיתחזק באותו העולם. וכל זמן שאדם לא יצליח בעולם הזה [ס"א ועל כן צריך לאדם שלא יפסיק את הנהר והמקור שלו בעולם הזה, ואם לא הקדוש ברוך הוא עוקר אותו ונוטע אותו בכמה פעמים כמו מקדם.

בא ראה מה פתוב, העירותי מצפון ויאת. העירותי - זו ההתעוררות של הזוג של האדם בעולם הזה, שהיא התעוררות מצד הצפון. ויאת - זו היא הנשמה הקדושה שבאה מלמעלה, והקדוש ברוך הוא שולח אותה מלמעלה, באה לעולם הזה ונכנסת לתוך בני אדם, כמו שאמרנו.

ממזרח שמש - זה המקום של אותו הנהר ששופע ויוצא, שמשם יוצאת הנשמה ומאירה. ויבא סגנים (כמו חמר) - אלו הם חילות העולם שבאים משום [בתוך] אותה ההתעוררות של הנשמות. כמו חמר - כמו שמתעורר אדם בגוף.

שהרי משום זה הקדוש ברוך הוא עושה זווגים ומטיל נשמות בעולם, ונמצאת חברות למעלה ולמטה, והמקור של הכל הוא [ס"א ויהי] ברוך. ומשום כך הקדוש ברוך הוא עשה את האדם, כדי להשתדל בדרכיו, ולא יפסיק את מקורו ומעינו לעולמים.

וכר מי שמפסיק מקורו [מלמטה ומיבש אותו, כביכול גורם להפסק למעלה, או (איוב ד) אלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש, והואיל וכן אדם הוקם למטה כדנמא שלמעלה - מי שמקורו ומיש מעשות פרות, כמו זה שלא רצה לשא אשה, או שנשא אותה והשתדל ולא יכל, אלו ששני חפכים הם זה מזה, (או אותו) שימיש מעשות פרות, אין לו תקנה לעולם.